

l'AMOSTELA

LA REVISTA DE CAMPINS

<http://lamostela.cat/>

IA

MIRAR UN QUADRE
EDITORIAL
L'AJUNTAMENT INFORMA
GRUPS MUNICIPALS
ASSOCIACIONS
CONSULTA AL EDUCADOR CANÍ
ESCOLA L'ALZINAR DE CAMPINS
ELS NOSTRES ALCALDES
REVERS PERVERS
REFRANYS I ENDEVINALLES
A L'OMBRA DEL QUERCUS

LA DIADA EN IMATGES
CANÇONS I VIVÈNCIES
ESCRIVINT SOBRE SEXUALITAT
LA PATALETA
SOPA DE LLETRES DE L'ERIC
TOT EL MÓN A LA BUTXACA
CONTES
LA CUINA DE LA MERCÈ
OLORS I SABORS DEL BOSC
MÉS PA QUE FORMATGE

sóc del
BAIX
MONT
SENY

MIRAR UN QUADRE

martí pey

EL PEIX

JOAQUIM SOROLLA 1915 oli sobre tela 352x485 cm

Nova York Hispanic Society.

El panell té unes mides colossals, com podeu comprovar.

Per aconseguir l'obra sobre Catalunya l'artista valencià es va desplaçar a Barcelona i es va inspirar, diuen, a l'antiga platja de Santa Cristina, que ningú és capaç de localitzar prop de la capital, a no ser que fes referència a la situada entre Blanes i Lloret de Mar on, efectivament, hi ha força pins.

Resulta bastant incongruent que el repartiment del peix es faci sota els arbres en comptes de distribuir-lo a la platja. Sense cap mena de dubte afegeix folklorisme a l'estampa. Per sort, el mar pintat en segon terme, dona fe d'on surt el peix mostrat a les safates. No podien mancar a la tela algunes barretines per significar a quina regió d'Espanya s'està fent al·lusió.

Segons un conegut crític de l'època, el quadre dedicat a Catalunya va resultar ser el més "sorollista" de tots. A la vegada, en paraules del propi pintor, per ell, va ser el que va executar amb més entusiasme degut a que els personatges retratats eren mediterranis com els de la seva València, d'on era nadiu.

Sorolla va escriure a la seva muller, "crec que malgrat les mides gegantines, sortirà amb major facilitat que d'altres". 🐟

Un cop més, la Mostela apareix després de la celebració de l'onze de setembre, i un cop passada la nostra Festa Major. Un cop més, les seves pàgines recullen imatges i fets que quedaran pel record.

L'ofrena sòbria, discreta i senzilla dels nostres regidors en celebració de l'onze de setembre, ocupa la imatge de la portada, mentre la disbauxa i el «divertimento» de la Festa Major omplen dues de les pàgines dedicades a l'Ajuntament.

Dues celebracions ben diferents, però amb un denominador comú: la participació ciutadana desinteressada. Sens dubte, sense aquesta participació ciutadana no hi ha Diada, ni tampoc Festa Major, i encara més, sense participació ciutadana tampoc tindríeu aquesta revista a la ma. Una revista que per milionèsima vegada estrena secció. Aquest cop de la ma d'Irene Forza, que a partir d'aquest número, ens parlarà sobre un tema, la sexualitat, que fins no fa massa temps era considerat tabú, i només se'n podia parlar en veu baixa i en la intimitat.

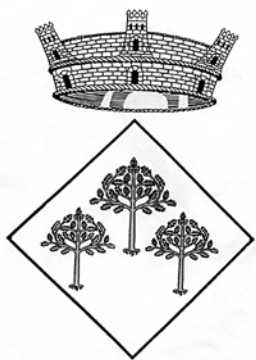
Una altra novetat que trobareu en aquest número, és la reubicació de la secció de Salvador Riera, que a partir d'aquest número, ha acceptat que pugui acompanyar-lo publicant al seu costat les imatges de les espècies que ell vagi presentant.

La Glòria Fuentes en aquest número, torna al món de la política i deixa per més endavant, el seguir parlant dels nostres artistes, reprenent les entrevistes als nostres alcaldes, que van ser interrompudes per les passades eleccions municipals.

Tot això és el que podreu veure en aquesta revista, i alguna cosa més que se'm queda al tinter, però que vosaltres mateixos podreu veure si us ve de gust llegir aquestes pàgines, que de ben segur us faran passar una bona estona. 🍷

carles puche

L'AJUNTAMENT INFORMA

Els cent primers dies

Han passat dos mesos i mig des que es va constituir el nou ajuntament. Normalment hom parla dels primers cent dies com d'un període de gràcia en el qual els governs se'ls dóna un marge de certa tranquil·litat a fi que puguin concretar les prioritats del seu mandat. A Campins, aquests primers cent dies han estat especialment intensos.

D'una banda perquè hem tingut dos regidors amb uns problemes de salut que els ha impossibilitat posar-se a treballar de seguida. Afortunadament en Josep Reales ja està bé i des de finals de juliol està en actiu i assumint les regidories que té delegades. En Joan Lacruz, en canvi, necessitarà un temps més llarg per a guarir-se i ha optat per renunciar al càrrec de regidor, per recuperar-se adequadament sense que això afecti el ritme de treball. Des d'aquí, agraïm, una vegada més tota la bona feina que ha deixat feta, i desitgem que ben aviat pugui continuar treballant pel poble. La Carme Puchol, que era la següent de la nostra llista entrarà com a regidora, en el lloc del Joan. Això serà en primer ple que es convoqui després que la Junta Electoral Central ens hagi fet arribar la seva credencial, i per tant pugui prendre possessió del càrrec.

D'altra banda, quan feia tot just dues setmanes del ple de constitució, vam haver de fer front als moviments i a l'alarma que es va generar quan alguns veïns van ser informats que les Albes podia arribar a ser un centre per a menors migrants. Informar del que realment hi havia de cert es va convertir en la nostra prioritat i ho vam explicar una vegada darrere l'altra, de forma individual als veïns que van venir a preguntar, i de forma col·lectiva als que van venir com a públic al ple del 8 de juliol, o al Consell de Poble que vam celebrar de forma extraordinària el dia 29 de juliol.

Així i tot, en aquest curt període de temps, l'equip de govern, amb l'ajuda dels treballadors municipals hem reprès els temes que hi havia pendents i n'hem encetat de nous, perquè el que expressàvem en el programa electoral vagi esdevenint una realitat i entre tots fem de Campins un poble on viure de manera agradable, segura i en condicions d'igualtat en totes les etapes de la vida.

Us fem cinc cèntims d'alguns dels temes sobre els quals hem

treballat o continuem treballant:

Els plens

Hi ha hagut tres plens, tots tres extraordinaris. Alguns dels punts que s'hi han tractat han estat aquests:

S'ha presentat el **cartipàs municipal**, que concreta les tinençes d'alcaldia, la delegació de competències als regidors, S'han constituït els grups polítics i nomenat els seus portaveus.

S'ha aprovat la creació de la "**Junta de Portaveus de l'Ajuntament de Campins**". És un òrgan consultiu, no obligatori, que està compost per l'alcaldesa, els portaveus de cada grup polític i la secretària, la seva funció principal és la de cooperar en la formació de l'ordre del dia dels plens. Tot i no ser obligatori, es va proposar amb la voluntat de millorar la presa de decisions del ple.

S'ha aprovat també l'inici d'expedient de **Creació del Servei Públic d'Escola Bressol**

Educació, cultura, afers socials

-Creació del servei d'Escola Bressol.- De les voluntats polítiques expressades en el seu moment per la Delegació Territorial i l'Ajuntament, a la concreció de l'aula: memòries justificatives, condicions arquitectòniques i de serveis, dotació de personal i cost d'aquest, requisits per a la formalització d'un conveni.

A finals de juny, com que no disposàvem encara de la proposta de conveni, es va considerar gairebé inviable poder iniciar el setembre aquesta nova activitat. Es va compartir aquesta valoració en el marc del Consell Escolar, i l'Ajuntament va prendre el compromís de seguir treballant en el projecte i en el moment que tot estigués a punt considerar si era bon moment per fer la reorganització de l'escola. Es va convocar als pares i mares interessats a matricular-hi els seus fills, per informar-los de les previsions. En el moment de fer aquest resum, es continua treballant amb la previsió d'obertura en el 2020

-Projecte 50/50 d'estalvi energètic.- Es tracta de la nova edició d'un projecte que ja es duia a terme a l'escola, i que aquest any la Diputació de Barcelona engega amb propostes de més col·laboració i suport per part seva. El 50% de l'estalvi energètic que s'aconsegueixi amb la implementació del programa, haurà de retornar a l'escola de la forma que s'acabi decidint.

-La Biblioteca.- Ja disposa de més de 3000 llibres endreçats i identificats en la seva base de dades que podeu consultar a la mateixa biblioteca els dilluns a la tarda i que aviat mirarem que es pugui consultar des de la web de l'ajuntament. Tota aquesta

feina l'estan duent a terme un grup de voluntàries a qui agraïm molt la seva dedicació.

-Associacions.- Continuant amb el suport a les associacions i entitats sense ànim de lucre que organitzen activitats d'interès social i cultural adreçades al poble, durant aquest mes de juliol s'ha concretat la col·laboració de l'Ajuntament amb l'entitat Salvem Campins per la realització d'activitats de dinamització social.

Urbanisme i via pública

Potser el tema més important ha estat el relacionat amb la consulta i respostes al voltant de la possibilitat que les Albes pogués acabar essent un centre per a menors migrants.

No ens cansarem de dir que a l'ajuntament només hi va haver "consultes". En cap moment es va rebre cap projecte a considerar perquè aquest edifici pogués passar a ser una residència col·lectiva. Ni del juny cap aquí ni abans del mes de juny.

Aprofitem per recordar que per fer una nova activitat o per realitzar obres cal demanar-ne la llicència municipal i cal que sigui valorada i aprovada per a realitzar-les.

- S'ha publicat el **PUOSC**, (Pla únic d'Obres i Serveis de Catalunya) el dimarts 3 de setembre a la tarda el **Sr Juli Fernández**, Delegat del Govern a Barcelona ha vingut a l'Ajuntament per a presentar-lo a l'equip de govern. El fet que tinguem alguns projectes força treballats, i que el Consell de Poble ja hagués fet una primera valoració, ens fa pensar que podem presentar sol·licituds interessants. No obstant cal treballar-ho molt encara, i veure a quins projectes donem prioritat.

-Fibra òptica.- Sembla que els terminis dels quals en van informar abans de les eleccions no s'endarrereixen massa, però encara

no podem donar una previsió de quan podrà fer-se extensiva al veïnat.

-Escombraries i residus.- Aquest continua essent un problema pendent de resoldre. Hem començat a revisar convenis i tenim ja previstes reunions amb el Consorci per la Gestió dels Residus. Però no hem de perdre de vista que l'administració per si sola no aconseguirà que els punts de recollida d'escombraries estiguin presentables. En això cal la col·laboració de tots.

Aigua.- També aquest és un tema recurrent, que ens preocupa i molt, doncs a més a més de percebre que cada vegada ragen menys els nostres aqüífers i de tenir una bassa plena que, ara mateix no es pot aprofitar per us de boca, també ens trobem que el preu que qual l'ajuntament està pagant l'aigua que ve de Sant Celoni és probablement la causa principal per la qual el pressupost d'ingressos no cobreix el de despeses. Hem començat a treballar-hi i en diverses direccions.

Esports, espectacles i Festes Populars

IV Marxa nocturna sota els estels.- El 15 de juny mateix, al vespre, entre 40 i 50 participants van gaudir d'una nova edició de la passejada nocturna. Enguany ha estat d'uns 8 km pels voltants de Campins.

Liceu a la Fresca.- El 28 de juny s'ha dut a terme a la plaça, la cinquena edició del Liceu a la Fresca que aquesta vegada ens ha ofert l'òpera Tosca de Giacomo Puccini.

V Torneig de Futbol Sala.- El 13 de juliol i amb la participació de deu equips. Felicitem a tots els participants pel bon joc mostrat de principi a final.

Viu el Parc.- El 27 de juliol i dins del programa Viu el Parc hem tingut altra vegada el grup Cèltic Grove que ens han ofert un

fotos: ajuntament campins

concert de música Celta.

Cinema a la Fresca.- El 10 d'agost prenent la fresca a la plaça vam poder veure la pel·lícula "Campeones"

Festa Major

Enguany ha estat els dies 30 i 31 d'agost i 1 de setembre. I això ha estat diferent del que s'anava fent, i motiu de queixa per part d'algunes persones. En tot cas només dir que aquest va ser un canvi aprovat per un únic any, i que fins a l'any 2024 no es torna a donar que el darrer diumenge d'agost sigui gairebé una setmana abans d'acabar el mes. Tenim quatre anys per parlar-ne i per estudiar si convé o no convé tornar a fer aquest canvi en el 2024.

Un cop dit això, i com que tot just es va acabar ahir, no podem incorporar les valoracions que farà la comissió de festes de la Festa Major d'aquest any.

En tot cas, com que l'he volgut viure des del principi fins al final, participant o només observant gairebé tots els actes, i sobretot, sobretot, parlant i escoltant els comentaris que s'anaven fent us puc ben assegurar que tan si ha agradat o no ha agradat el cap de setmana triat, la majoria de comentaris han estat d'elogi a les activitats i actuacions, i a més ens ho heu fet saber. Òbviament també n'hi ha hagut de crítiques i aspectes d'organització a millorar.

En tot cas, moltes gràcies a tots per participar-hi! 🍻

ESPAI PER ALS GRUPS MUNICIPALS

Quan vam començar a escriure aquest text faltaven pocs dies per la Festa Major, i el vam acabar just quan “Els Cremats” ens deien “fins l’any que ve”. Com que en aquest número de La Mostela segur que ja se’n parla àmpliament de la festa d’enguany, nosaltres aprofitarem aquest espai per mirar-nos-ho amb perspectiva.

Fa anys, durant les setmanes abans de la festa tots patíem per l’aigua. Per un costat perquè no en teníem ni per rentar els plats, però per altre perquè patíem per si plovia aquell cap de setmana. Sortosament per tots, són patiments que ja no tenim: les aixetes ragen plenes i tenim carpa per aixopugar-nos en cas de pluja. Però ambdues situacions són millorables.

Per l’aigua de l’aixeta depenem dels nostres veïns de Sant Celoni. I per tenir la carpa hem de pagar el seu lloguer i La Comissió de Festes ha decidit que només en podem disposar durant uns pocs dies, fent que la Festa Major es concentri en un sol cap de setmana.

Des d’aquí ens oferim a l’actual equip de govern per treballar conjuntament i tirar endavant aquell projecte del qual se’n parla des de fa molts anys però que no acaba d’arrencar: tenir un lloc tapat on hi puguem organitzar diferents actes sense patir per la pluja (podem dir-li pista coberta o sala polivalent o el nom que millor li escaigui). Si teniu idees al respecte, no us n’estigueu d’apropar-vos i compartir-les amb nosaltres. Aquest és un tema de poble i ha de ser el poble qui decideixi i trobi la millor solució en aquest projecte.

Seguint amb la perspectiva que dèiem a l’inici, hem anat a buscar els records que tenim guardats de Festes Majors antigues. I per antigues no parlem de fa cent anys sinó de fa uns 35-40 anys. Llavors les festes tampoc eren tan diferents a les que fem ara, i això que el poble ha canviat un xic des d’aleshores: érem molts menys campinencs i hi havia molts més estiuejants o amics de cap de setmana.

Ens hem anat a fixar en els actes esportius de la Festa Major dels anys 1981 i 83. Actes esportius que estaven més aviat dirigits a la mainada i al jovent, però on també s’hi apuntaven ganàpies.

Doncs resulta que en aquella època ja es feia el campionat de Ping Pong. Però no només això, també hi havia campionat de futbolín, amb més de 20 parelles participant-hi. També hi va haver un cros (sí, allò de córrer amunt i avall per camins de terra) amb uns 80 inscrits. I també hi va haver futbol. Amb això del futbol, qui tenia ganes de jugar s’apuntava en una llista i el dia que tocava anava al camp; allà es feien uns equips més o menys igualats i a jugar! I a passar-s’ho bé!

Això del cros... us imagineu a dia d’avui que organitzéssim un cros per la Festa Major? Creieu que hi hauria tants inscrits com a l’any 81? No sé pas.

Però lo del futbolín encara ho podríem mirar...

Els temps canvien i ens hi hem d’anar adaptant. Hem de poder destriar el gra de la palla i saber escollir allò que val la pena mantenir o allò que caldria recuperar. A veure si entre tots podem fer que la Festa Major de 2020 sigui més participativa, amb algun esdeveniment que marqui la diferència i que faci que durant les setmanes prèvies tinguem encara més ganes que arribi aquell esperat darrer diumenge d’agost.

ASSOCIACIONS

El 13 de juliol va tenir lloc a la Biblioteca del Casal de Cultura Antoni Tàpies la segona Assemblea General de l'associació Salvem Campins. Dels 105 socis actuals de l'associació, hi van participar 22 i 7 van ser representats mitjançant delegacions de vot.

En aquesta assemblea es van aprovar per unanimitat:

- La inclusió en l'ordre del dia del punt "Aprovació ampliació període de renovació dels membres de la Junta de 1 a 2 anys".
- L'acta de l'Assemblea General anterior (16 de juny de 2018).
- La renovació de tots els membres de l'actual Junta Directiva per un període de 2 anys.
- El balanç econòmic de l'any 2018.

També es va fer un repàs de les principals activitats i inversions realitzades des de l'assemblea anterior:

- Activitats culturals, gastronòmiques, festives i infantils: 10 exposicions, 4 cafès reflexius, diverses actuacions musicals, taller i tast d'olives, paella d'aniversari de la inauguració del Local, sopar gastronòmic de fondue i raclette, calçotada, Saint Patrick, final copa del rei, revetlla de Sant Joan i 1r campionat de Beyblade.
- Espai botiga: s'han seguit potenciant productes de proximitat complementats amb productes singulars d'altres orígens.
- Espai cafeteria/bar: s'han consolidat les truites del divendres i les tapes del cap de setmana.
- Col·laboracions amb La Mostela (aperitius de les presentacions de la revista) i amb l'Ajuntament (servei de bar en un nombre creixent d'activitats).
- Comunicació: Facebook, Instagram i Roll Up.
- Inversions: gràcies a les propines s'han pogut adquirir un rentaplats i un congelador de segona mà així com una envasadora al buit nova. També s'ha pogut fer una remodelació del Local pel cost del material utilitzat gràcies a nombroses hores de voluntariat.

El balanç econòmic de l'any 2018 va ser positiu i va permetre compensar amb escreix les pèrdues dels primers 6 mesos d'activitat de l'associació i del Local al 2017. L'ajuda dels voluntaris va permetre obrir el Local una part molt significativa de l'any 2018 i ha sigut clau per obtenir aquest balanç econòmic positiu.

Per últim la Junta va explicar que hem avançat molt des que vam crear l'Associació l'1 de juliol de 2017 i obrir el Local el 15 d'octubre de 2017. La consolidació del projecte de l'associació sense ànim de lucre Salvem Campins i del seu Local requereix seguir augmentant els ingressos de forma que puguem cobrir la major part de l'horari d'obertura del Local amb personal contractat donada la dificultat creixent per trobar voluntaris. Amb aquest objectiu es va fer una crida per incrementar voluntaris que puguin dedicar temps al Local, així com fer propostes d'activitats i de nous projectes per fer augmentar els ingressos. 🍄

EXPOSICIÓ "Memòries de roca"
amb obres de **CHRISTOPHE RIGAUT**
Inauguració **divendres 1 de febrer a les 20 h.**

Organitza

**REVETLLA
DE SANT JOAN**

23 Juny, 21h - Terrassa Local

17 € adults/11 € nens - Inscripcions* fins 19 juny

Menú: salpicó de marisc, llagostins, pollastre al forn o bacallà, coca del nostre forner, vi, aigua i copa de cava. - * al Local i per Whatsapp

Col·labora

138.307 GOSSOS I GATS

elisenda mir ballo

Flora, Tina, Tifón, Tornado, Broncas, Rocco, Linda, Selva, Fulla, Pipa, Hop... Podria afegir molts més noms, cadascun d'ells seria igual de bonic o igual d'original, no creieu? Segurament a molts de vosaltres us ha vingut al cap algun nom més mentre els llegíeu, potser a raó d'un gos o gat que teniu o teníeu, o a raó del gos o gat d'un veí o d'un conegut o d'un familiar o inclús el gos de la tele (Hachiko).

Si em permeteu, en aquest article utilitzaré el nom de Flora, el primer que he escrit com a representació de tots els gossos i gats que estan esperant, alguns des de fa uns quants anys, que algú els hi doni una segona oportunitat. Són més de 38 gossos i gats, tots ells es troben al centre de Can Clarens a Vallgorguina, lloc que us convido a visitar per a que els pugueu conèixer personalment.

Per aquest estiu em vaig proposar fer més visible a la Flora, alguns potser, si heu visitat la pàgina Web de l'Ajuntament de Campins, l'heu vist. Vam fer un vídeo de la seva presentació i el vam compartir a les xarxes socials de més visibilitat, però ningú s'ha interessat per ella. Aquesta és la dura realitat a la que s'han d'enfrontar molts gossos i ja no parlem dels gats que són encara més menyspreats per la societat en general.

138.307 gossos i gats. Aquest és el títol i la dada numèrica real dels gossos i gats recollits entre Catalunya i el resta d'Espanya l'any 2017 segons la infografia de la Fundació Affinity 2018. Aquesta dada reflexa que quelcom no s'està fent bé, tant per part dels propietaris, que són els principals culpables, però també per part de les administracions públiques.

Com la majoria dels animals que ingressen a les gosses han sigut trobats o recollits al carrer, no es coneixen els motius concrets de molts dels abandonaments. Una dada que posa els pèls de punta és que només un 33% dels gossos recollits estaven identificats amb microxip i només un 4% dels gats en portaven. El microxip és l'única via per la que podem recuperar els nostres animals si es perden, sinó són invisi-

bles. Segons aquest estudi els principals motius d'abandó dels animals són : les camades no desitjades, el final de la temporada de caça, problemes econòmics, problemes de comportament i la pèrdua de l'interès per l'animal.

Tal vegada ens caldria reflexionar una mica més sobre el que representa tenir un animal a casa. A dia d'avui quines serien les mesures efectives i imprescindibles per a poder reduir una xifra tant esgarrifosa (més de 138.307)? Serien:

Reflexionar abans d'adquirir una mascota.

Esterilitzar l'animal ja que no només és la mesura per evitar les camades no desitjades sinó que els beneficis de salut per l'animal són molts (tumors, etc.)

Identificar amb microxip l'animal per a que el puguem localitzar en cas de pèrdua.

Educar l'animal a través de la motivació i tècniques positives per evitar futurs problemes de comportament.

Adoptar. Hi ha molts gossos i gats a les gosses, refugis, protectores. Segur que si realment volem tenir una mascota perquè som conscients dels punts exposats anteriorment, en aquests llocs ens està esperant la nostra.

A part de convidar-vos a que visiteu el centre de Can Clarens per a que conegueu els animals que hi ha i les seves instal·lacions, us faig una pregunta: sabeu quin és el dia a

foto: elisenda mir

dia d'un gos que està en una gossera? Us faig un petit esbós. Els gossos i gats viuen en gàbies. Depenent de la gossera, a més de les gàbies tenen un petit pati (generalment de ciment, no amb gespa) on poden estirar una mica les «cames». Alguns centres tenen zones una mica més grans per a que puguin sortir els gossos mentre els hi netegen l'estança. Altres no tenen tanta sort i només disposen de la gàbia; per tant, per a fer la neteja, els hi passen directament la mànega (sigui estiu, sigui hivern) estant l'animal dins, amb el que això implica, fred i humitat. Sortir a passejar per la muntanya, si és que el centre es troba ubicat en un indret idíl·lic no és possible per a ells a no ser que la gent de manera voluntària vulgui oferir a aquests animals l'oportunitat de fer-ho. Només aquells centres on disposen d'un organigrama establert de voluntariat ofereixen l'oportunitat als animals d'esbargir-se i atenuar aquells problemes de comportament que es poden esdevenir d'estar confinats les 24h. Amb molta pena aquest estiu he pogut comprovar que al centre de Can Clarens hem sigut, junt al meu marit, els únics que hem donat l'oportunitat de passeig a una de les gosses dels més de 38 que hi ha, la Flora. Per aquest motiu us faig una crida a tots aquells que realment us agraden els animals per a que destineu una petita part del vostre temps i els doneu l'oportunitat d'esbarjo que tant necessiten aquests 38 éssers que es passen tot el dia entre reixes sense l'oportunitat de trepitjar un terra que no sigui el que conforma el propi centre.

Per a la vostra informació si voleu passejar algun dels gossos que hi ha a Can Clarens, heu de demanar a l'ajuntament pertinent (l'ajuntament d'on pertany el gos) una autorització per a poder-ho fer. 🐾

ESCOLA L'ALZINAR DE CAMPINS

CONEIEXEM EL NOSTRE ENTORN

la classe dels dinosaures

Malgrat ja estem immersos en un nou curs, volem compartir amb vosaltres algunes de les activitats que durant aquest curs 2018-19 els alumnes d'Educació Infantil hem fet de la forma més vivencial possible, aprofitant la riquesa natural que ens aporta l'entorn en el que vivim.

Dins de l'àrea de coneixement de l'entorn hem visitat una casa de pagès: les seves característiques i el seu dia a dia, hem fet sortides freqüents al bosc...

Hem anat a l'idíl·lic paratge de Sant Guillem a fer diverses sessions de psicomotricitat. Hem realitzat manualitats amb elements que hem trobat a les sortides, dibuix al natural, observació de l'entorn, ...

fotos: escola l'alzinar

També hem treballat el projecte dels “Restaurants”, i ja que en el nostre poble n’hi ha molts, hem realitzat diverses visltes, on hem conegut de primera mà com és la cuina d’un restaurant, com es paren les taules, la feina dels cambrers i tot el que envolta aquest ofici.

Tot això sense oblidar el treball més experimental propi d’aquesta edat, així, hem aprofitat els moments posteriors a la pluja per posar-nos les botes d’aigua i sortir a trepitjar les basses d’aigua i observar si havien sortit cargols després de la pluja !! 🐌

ELS NOSTRES ALCALDES

ENTREVISTA A ANDREU TOHÀ

SÓC CAMPINS 100% VIVIM A LA SUÏSSA CATALANA

glòria fuentes

Andreu Tohà i Brunet. Nascut el 31 de Gener de 1946 a Can Pitarrà, Campins. Va anar a l'escola de Campins durant dos anys i als sis anys va anar a Barcelona a viure i a estudiar als "Salesians". Vivia amb els seus avis, doncs va perdre la seva mare quan tenia catorze anys. D'aquella època recorda que pujar a Campins des de Barcelona era tota una "excursió", ja que trigava més de dues hores amb l'autobús de línia que sortia de Plaça Palau de Barcelona i arribava a l'Hostal de la Pita. Aleshores l'Andreu venia a Campins cada dues setmanes quan no hi havia partit del Barça, doncs anava al "Camp" amb el seu avi perquè tots dos eren molt aficionats al futbol. Va viure a Barcelona però ha vingut els caps de setmana i vacances des de sempre.

Treballava també a Barcelona, primer a les oficines centrals de Manhusa i després a l'Empresa d'Aduanes Condemines, situada al Passeig de Colom. S'estableix de forma definitiva a viure a Campins quan es jubila a l'any 2002.

L'Andreu està orgullós de viure a Can Pitarrà, la casa de Frederic Soler i Hubert, un indret amb molta història i que, per ell, és el seu lloc. M'explica que la casa era de la seva padrina, la Maria Vallès, que va ser com família per la Blanca Soler, filla d'en Frederic Soler.

L'Andreu fou president de l'associació de Regants de Campins durant 12 anys, president de l'associació de Defensa Forestal Montseny Migjorn i tresorer de la Fundació Baix Montseny. Mogut per la inquietud que Campins s'havia fet una mica gran, es va involucrar en la gestió municipal. A l'Andreu li agradava "fer d'Alcalde", estar involucrat en el dia a dia de Campins, conèixer gent nova i fer gestions amb les diferents Administracions Públiques. Recorda aquella època com molt positiva i il·lusionant.

Durant el seu mandat es va fer la remodelació de l'Ajuntament, la retolació dels noms als carrers, l'espai municipal Horts del Rector, el creuament de la sortida del passeig de les Tres Germanes amb la carretera a Santa Fe, posar les tanques de la zona dels restaurants, el pas de vianants del pont i asfaltar una part de la

Drecera de Sant Celoni. En la seva legislatura també es va aprovar el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) de Campins.

En quin període vas exercir d'alcalde?

Vaig ser Alcalde durant el mandat del 2011 al 2015. En l'anterior legislatura vaig ser primer tinent alcalde i regidor de Medi Ambient. Així mateix, en la següent legislatura tot i guanyar les eleccions del 2015 en vots, no vaig tornar a ser elegit Alcalde pel pacte dels altres dos partits.

Per què et vas involucrar en la gestió municipal?

Em vaig "engrescar" en la gestió municipal perquè des del meu punt de vista Campins es transformava d'una manera excessiva a nivell urbanístic. Evidentment Campins havia de créixer, però ho havia de fer amb moderació i de forma reflexionada i consensuada. Tinc una gran estima per Campins i em preocupava com estava creixent.

L'any 2005, un dia em van trucar a casa i em van proposar ser el cap de llista d'un partit polític. Vaig buscar persones per crear un equip de gestió i fer una llista, però al final no vaig continuar perquè el grup municipal va avançar en una línia diferent del meu pensar. En tot cas vaig continuar involucrat en la gestió municipal, i em vaig presentar a l'Alcaldia amb un altre equip. L'any 2007 es van presentar cinc candidatures per liderar la gestió municipal, tema sorprenent en un poble de 350 habitants. El motiu era que hi havia moltes inquietuds vinculades al "boom" immobiliari. De les votacions van quedar dos partits amb tres regidors cada un i jo pel grup que representava, pel que vaig tenir un paper clau en l'acord de govern. Vam trigar un any en arribar a una entesa, però vam marcar unes bases que ens van permetre gestionar els altres tres anys.

Quan arribes a l'alcaldia, quins són els primers temes que vas gestionar?

De l'anterior legislatura hi havia dues subvencions concedides: una per fer el nou espai de l'Ajuntament de Campins i una altra per retolar els noms dels carrers. Vam demanar pressupostos per fer les obres de l'Ajuntament i la retolació dels carrers, i vam escollir les millors opcions. També s'havia iniciat el POUM de Campins que havia quedat aturat amb les eleccions.

Com va ser la gestió de l'Ajuntament durant aquells anys?

Quan jo vaig ser Alcalde, la gestió va ser molt activa i positiva. Va ser una legislatura intensa perquè vam fer moltes coses i perquè

gestionar l'oposició va ser complicat. Tot i guanyar amb majoria absoluta, degut a les diferències amb un regidor, la vam perdre. Sort que tenia un gran equip i va ser molt gratificant.

Quin moment d'aquella època recordes amb especial afecte?

La inauguració del nou Ajuntament: vam fer un acte institucional al qual van participar el President del Parc del Montseny i diferents representants de l'Administració.

Quin va ser el tema més complicat que vas gestionar?

El més complicat va ser definir i aprovar el POUM. Es va escoltar el poble i els propietaris un a un, ens vam reunir amb el Departament d'Habitatge de la Generalitat, amb el Parc Natural del Montseny i amb l'Agència Catalana de l'Aigua. Es van anar decidint tots els temes. Vam trigar quatre anys i es va aprovar dues setmanes abans de finalitzar la legislatura. També es va organitzar el moviment veïnal "Jo Puc" que va fer molta oposició.

Què es va fer durant el teu mandat en relació al tema de l'aigua?

Tota l'aigua potable de Campins venia de la bassa. Vam posar uns filtres d'aigua, càmeres de vigilància i aparells controlables a distància per desviar l'aigua en cas de pluja perquè que no entrés aigua bruta o en mal estat.

De quina gestió estàs més orgullós?

De l'adquisició dels "Horts del Rector": el camp de davant de l'església per què és un espai preciós i únic al centre. Vam demanar una subvenció a la Diputació i vam fer gestions amb el Bisbat de Terrassa perquè els diners de la venda es poguessin invertir en la nostra església que necessitava una reforma. Els diners que vam aconseguir de la Diputació per comprar els "Horts del Rector" van permetre fer obres a l'església. Així mateix, hi vam instal·lar els aparells de fer gimnàstica i exercici cedits per la Diputació.

Quina anècdota recordes d'aquella etapa?

Un any al sopar popular amb uns 300 veïns inscrits, a dos quarts de vuit del vespre els Forestals ens van prohibir fer el foc per perill d'incendi. Quin moment més estressant! Per sort i amb molta col·laboració es va poder començar amb un petit retard. També recordo que va ploure el dia que vam fer pujar cotxes elèctrics a Campins i que vam portar les relíquies dels ossos des de Sant Guillem Le Desert a un Aplec de Sant Guillem.

Què és el que més t'agradava de ser Alcalde?

Conèixer molta gent de tot tipus, "moure'm" amb la Diputació i amb altres Administracions. Vam aconseguir moltes subvencions per invertir al poble. Va ser una època de la que tinc molt bon record, vaig tenir una gran dedicació i vaig gaudir molt de poder fer "coses" pel poble.

Quina afició tens o què t'agrada fer en el teu temps lliure?

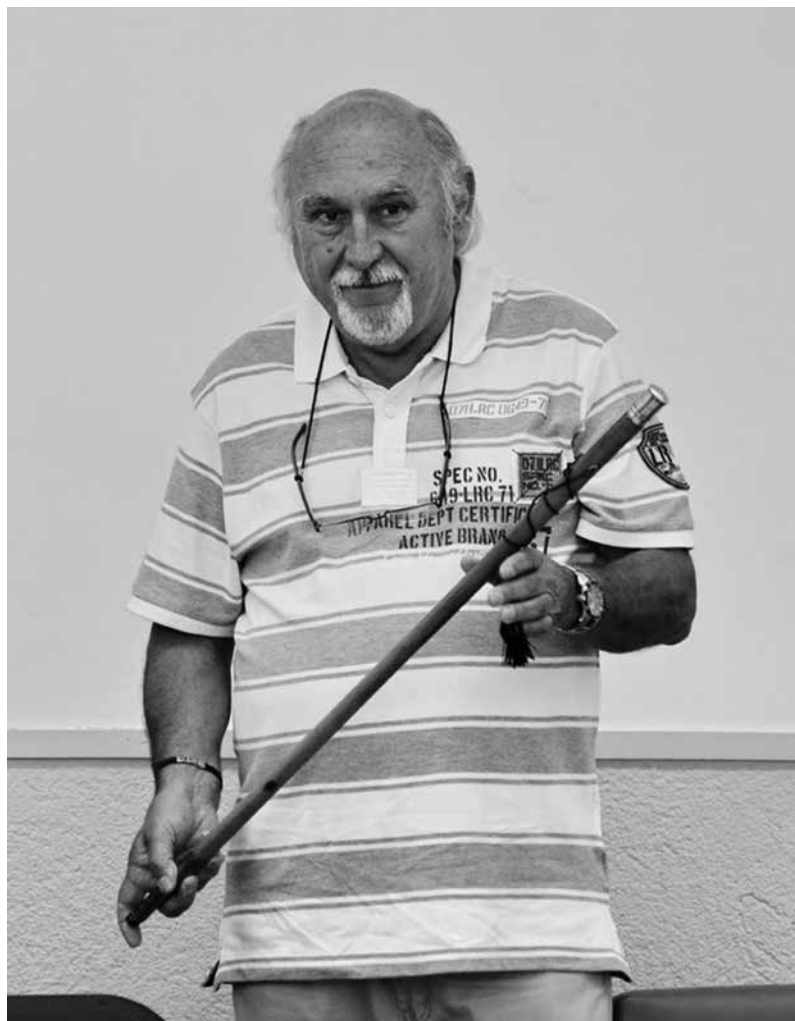
M'agrada molt el futbol, sóc del Barça. També sóc soci del Club Natació Barcelona, i m'agradava fer footing. A Campins m'agrada tenir cavalls; ara en tinc un però n'havíem tingut tres i sortíem a passejar amb els meus fills. Recordo especialment la sortida familiar que fèiem el dia de Nadal. Ara també m'agrada molt cuidar l'hort i seguir col·laborant per Campins com a regidor.

Com valores l'evolució de Campins i com veus Campins en l'actualitat?

Des del meu punt de vista Campins ha crescut una mica massa disseminat. Per sort el POUM va marcar les regles de joc del creixement de Campins, que, a més, s'havia de centrar en el centre del poble i respectar l'entorn natural. L'escola ha sigut molt important per Campins, perquè ha assegurat que puguin venir famílies. Crec, però, que un del reptes en l'actualitat és dinamitzar el centre així com l'activitat social del poble.

L'Andreu és una persona que coneix i estima Campins, que frueix de la vida tranquil·la que pot fer al poble, i cuidar el seu cavall, cultivar l'hort i veure créixer els nés, són activitats que el fan molt feliç. Valora la tranquil·litat que hi ha a Campins i pensa que el "sisens" va acabar una mica amb la vida de poble. Involucrat actualment a l'activitat municipal des de l'oposició, té màxim compromís i farà la seva màxima aportació al poble de Campins. Volem agrair des d'aquí la seva valuosa aportació. **GRÀCIES!**

fotos: glòria fuentes

REVERS PERVERS

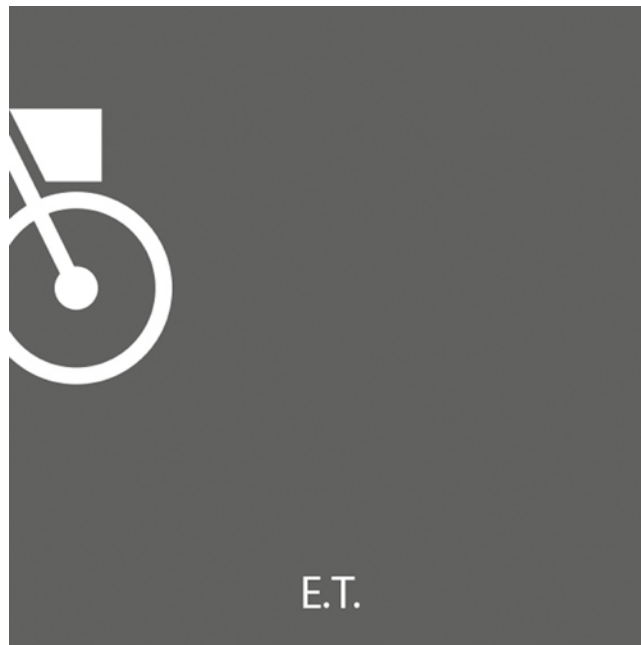
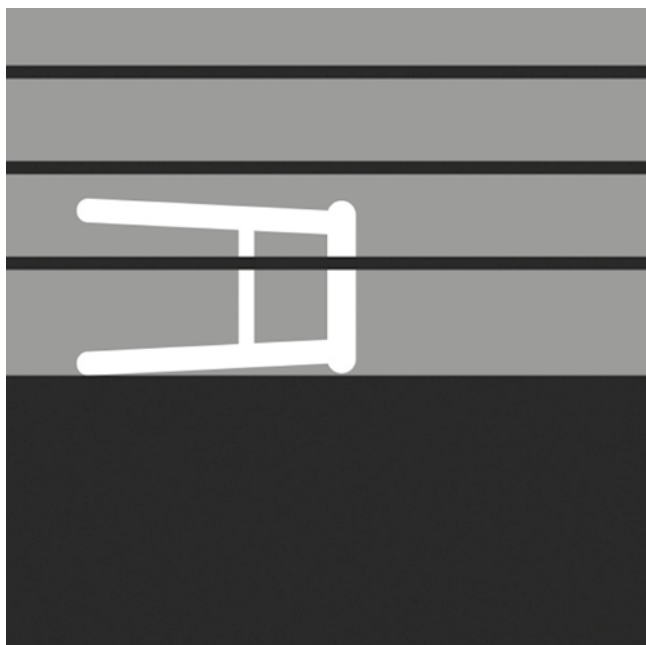
**MIRANT LA IL·LUSTRACIÓ,
SABEU EL NOM DE LA PELÍCULA?**

toti valls

NOM DE LA PELÍCULA?

SOLUCIÓ DEL N. 61

REFRANYS I ENDEVINALLES

joan antoja

ENDEVINALLA

**Una velleta tota arrugadeta,
que abaix porta una
estaqueta.**

Per un frare no es perd
un convent, ni per dos un
regiment.

No per tu, sinó pel pa,
remena la cua el ca.

Qui més alt puja, de més alt
cau.

LA PANSA

A L'OMBRA DEL QUERCUS

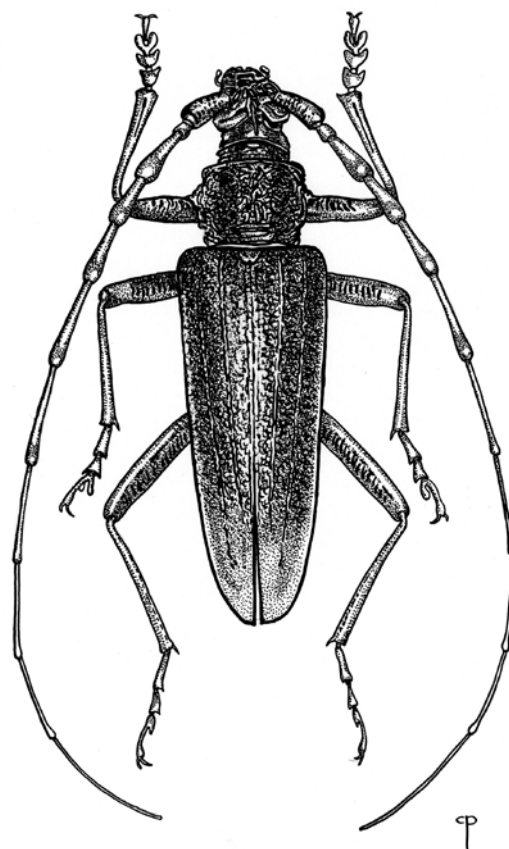
martí boada

MIG DIA

26 D'AGOST DE 2019

Migdia
Roureda de martinenc:
les Tàpies de Calders..

Copes de roures anyosos
alguns sospitosament puntisecs..
No tardem gaire en observar que estan afectats per una colònia nombrosa de
banyarriquers (Cerambix cerda)..
L'ombra del sotabosc
ens ha fet seva..
Pau tèrmica corporal..
serenor espacial..
agradabilitat odora..
El moment ajusta el pensament al mode de bondat existencial..
Pensament suau,
orientat cap als dintres..
Alguns referents pensamenters locals, inquietants..
De cop, una deriva universal..
Una mirada transoceànica..
reacció punyent..
les flames destructores ..
com llengües d'infern
avancen per la fins avui, incombustible Amazònia..
Ara, indefensa a la violenta insaciabilitat humana..
La pau personal del moment i el lloc, és violentada ..
Dolor... dolor..
Agonia de l'ànima dels boscos del Planeta:
la selva amazònica en flames..
Ferida oberta greu a la Terra..
"ens han declarat la guerra (Serrat 83)"
ara sí..
Hi ha mala peça al teler..
Classe política dominant sense escrúpols ètics..(Bolsonaro, Trump, Putin....)
banyarriqueradors del nostre únic, irrepetible, maltractat Planeta..

dibuix: c. puche

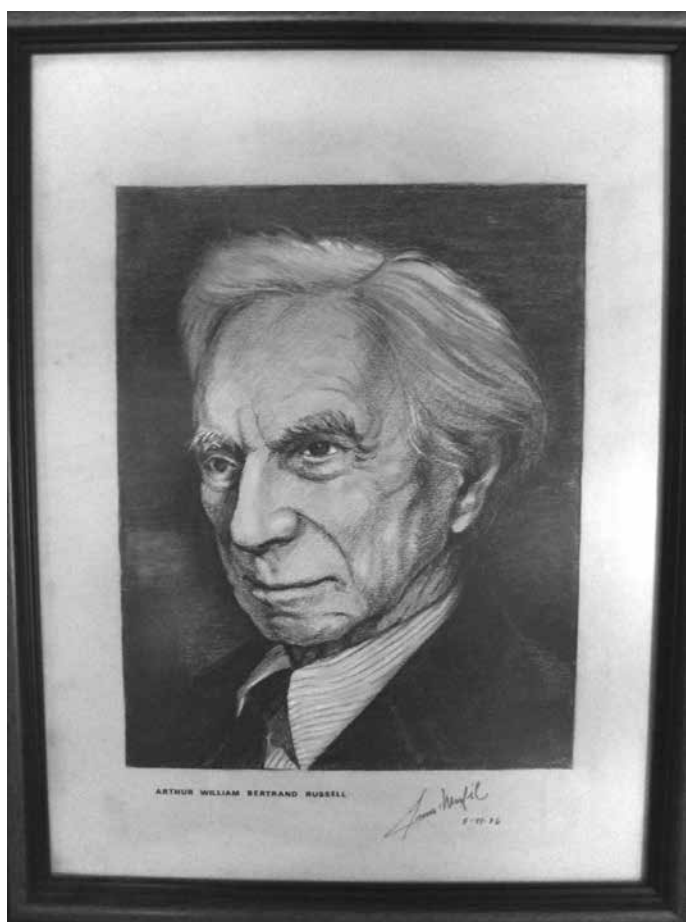

HOMENATGE A BERTRAND RUSSELL

NO SURRENDER

jaume vilà

fotos: arxiu j. vilà

El passat 24 de maig a les 17h érem a Cambridge amb un viatge organitzat. La nostra intenció era visitar l'ante-chapel de la capella del Trinity College. Desgraciadament una mala planificació dels horaris va fer impossible la visita i ens vam haver de quedar a la porta.

Allà, a la cara nord, hi ha una placa de llautó, en memòria del gran filòsof gal·lès Lord Bertrand Arthur William Russell que havia estat membre del Trinity College a l'igual que altres insignes personatges. Només com a referència, entre el membres del Trinity College hi ha 31 Premis Nobel.

La placa resa així:

El tercer comte Russel O.M. professor d'aquest col·legi, va ser particularment famós com escriptor i intèrpret de la lògica matemàtica. Aclaparat per la bogeria dels humans, en edat avançada però amb l'entusiasme d'un jove, es va dedicar enterament a la preservació de la pau entre les nacions, fins que finalment dis-

tingit amb nombrosos honors i amb el respecte de tot el món, va trobar el descans als seus esforços el 1970 als 97 anys.

M'hagués agradat poder portar unes flors a la seva tomba, però això no és possible ja que complint la seva voluntat va ser incinerat i les seves cendres escampades per les muntanyes del seu país, Gal·les.

Aquesta visita va ser el meu petit homenatge a un home que des que vaig llegir al 1968 la seva Introducció a la filosofia va despertar el meu cervell adormit. La seva manera de pensar, la seva lògica i la seva concepció del món van sacsejar la meua formació nacional catòlica i em van obrir a un pensament lliure on Darwin ja no era "un loco que decia que el home venia del mono", on històricament les religions havien estat i eren un llast pel progrés de la humanitat i on els pecats i l'infern ja no ens perseguen per tot arreu. Un retrat seu dibuixat per la meua dona dignifica un lloc preminent de la sala d'estar de casa.

Una colla d'obres seves m'ha servit per disminuir una mica la meua ignorància en temes diversos, tractats sempre des de la seva lògica matemàtica implacable. Recordo títols com:

Introducció a la filosofia, Història de la Filosofia d'Occident, Assajos filosòfics, Assajos escèptics, Religió i ciència, Autoritat i individu, La conquesta de la felicitat, Perquè no sóc cristià, Diccionari filosòfic, Diccionari de l'home contemporani, L'evolució del meu pensament filosòfic, Anàlisi de la matèria, Anàlisi de l'esperit, Autobiografia...

Un personatge com ell només el podia generar una societat com la britànica. Tercer comte de Russell, filòsof, matemàtic, lògic, escriptor pacifista i activista social, Nobel de Literatura el 1950. Totalment impensable en nobleses d'altres països, més interessades en temes tan transcendents com portades de l'Hola i toros. Els següents paràgrafs de l' Autobiografia, que m'emocionen cada cop que els lleigeixo, són un resum de la seva vida.

"Tres passions simples però aclaparadorament intenses han governat la meua vida: l'ànsia d'amor, la cerca del coneixement i una insuportable pietat pel sofriment de la humanitat. Aquestes tres passions com grans vendavals m'han portat d'aquí per allà, amb una ruta canviant, sobre un profund oceà d'angoixa, fins a la vora mateixa de la desesperació.

He buscat primer l'amor, primer, perquè condueix a l'èxtasi, un

èxtasi tan gran, que sovint hagués sacrificat la resta de la meua existència per unes hores d'aquest goig. L'he buscat en segon lloc perquè alleuja la solitud, aquesta terrible solitud en que una consciència trèmula treu el cap a la vora del món per atalaiar el fred i insondable abisme sense vida. L'he buscat també perquè en la unió de l'amor he vist, en una miniatura mística, la visió anticipada del cel que han imaginat sants i poetes. Era això el que buscava, i encara que pogués semblar massa bo per aquesta vida humana, això és el que al final he trobat.

Amb una passió semblant he buscat el coneixement. He desitjat entendre el cor dels homes. He desitjat saber perquè brillen les estrelles. I he tractat d'aprendre el poder pitagòric en virtut del qual el nombre domina el flux. Una mica d'això he aconseguit encara que no molt.

L'amor i el coneixement, en la mesura que ambdós eren possibles em transportaven cap al cel. Però sempre la pietat em feia tornar a la terra. Ressona en el meu cor l'eco dels crits de dolor. Nens famèlics, víctimes torturades per opressors, vells desvalguts, carga odiosa pels seus fills i tot un món de solitud, pobresa i dolor que converteixen en una burla el que hauria de ser l'existència humana. Desitjo ferventment alleugerir el mal, però no puc, i jo també pateixo.

Aquesta ha estat la meua vida. L'he trobat digna de viure-la i amb gust la tornaria a viure si se m'oferís l'oportunitat".

Russell mai és va rendir. 🌀

No surrender. Bruce Springsteen. You tube

Fragment

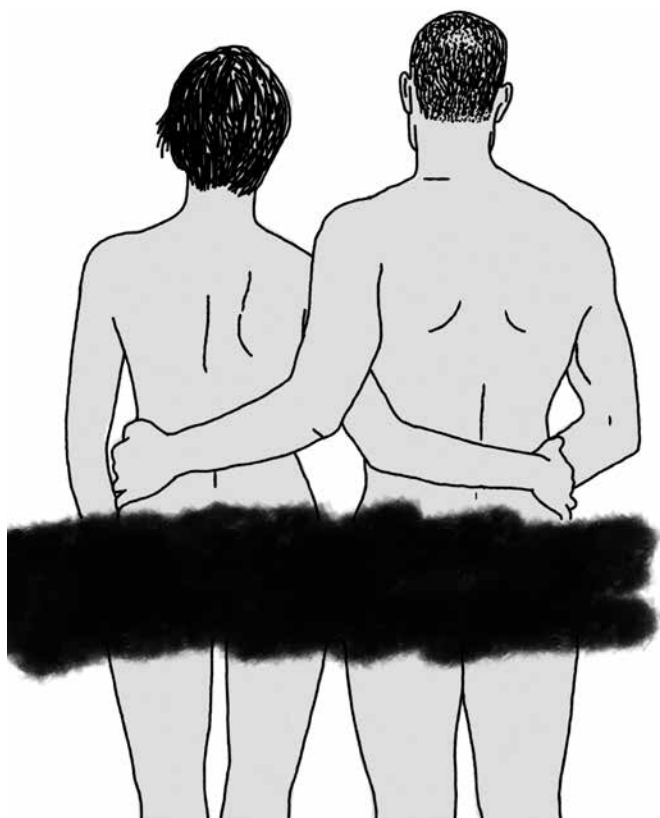
*I vam fer una promesa
Vam jurar que sempre la recordariem.
Res de retractar-se nena, res de rendir-se
Com soldats en una nit d'hivern
Amb un jurament per defensar
Res de retractar-se nena, res de rendir-se.*

SOM ÉSSERS SEXUATS

irene forza

dibuix: c. puche

Agraeixo als editors de La Mostela l'oportunitat que em donen de col·laborar en les edicions d'aquest any. Em fa feliç per dues raons. Una perquè és una forma d'estrènyer una mica més el contacte amb el lloc on visc des de fa un any. I una altra perquè desitjo compartir idees en les quals crec fermament, relacionades amb la salut i el benestar que poden estimular la reflexió i la curiositat dels lectors.

Vinc del món de la medicina i des de sempre he fonamentat la meva feina en el principi "t'ajudo a ajudar-te". El principi implica que la persona atesa desenvolupi els seus propis recursos, aprenent alguna cosa nova o simplement experimentant el canviar una mica el seu punt de vista i ampliar la mirada per fer front al que vingui.

Aquesta actitud m'ha portat a ampliar cada vegada més els meus interessos, aprofundint i transitant diferents camins. Des del sòl pèlvic i la medicina manual, en paral·lel a la psicologia, he arribat com a conseqüència natural a la sexologia.

I aquí estic.

Ara fa un any vaig arribar a Campins, amb el cor ple, creuant el mar Mediterrani. Vaig embarcar el meu cotxe deixant enrere un temps de molts aprenentatges en el caos anarquista de Nàpols, on vivia els darrers anys, i on les coses són molt diferents de com jo estava acostumada a Trieste, la meva ciutat natal, de dos-cents mil habitants en un racó del nord-est d'Itàlia.

Els colors del Montseny i de la Costa Brava m'agraden molt, tot i que el Vesuvi i la Costa Amalfitana són meravellosos. Potser, serà culpa del cor ...

El que vull compartir-vos en aquest primer article, fa referència a les idees que avui tinc a l'entorn de la sexualitat. La considero una de les dimensions humanes més complexes.

És un tema delicat, íntim i que afecta a totes les esferes de la vida. Cadascun de nosaltres hi involucra tants aspectes personals que sempre té la seva forma subjectiva i pròpia de viure-la. La meva sexualitat és diferent de la teva.

Quan els ulls d'alguns dels lectors llegeixen "la MEVA..." o "la TEVA sexualitat...", podrien patir un "squick", una reacció que uneix sorpresa i vergonya, perquè malgrat que ara del sexe se'n parla molt més que abans, mai no es parla de la nostra pròpia sexualitat, que roman com un tabú.

Els tabús cap a un mateix poden comportar pudor, vergonya o culpa, mecanismes que ens inhibeixen des de dins, i pels quals no necessitem ser reprimits des de fora, ja que tenim incorporada aquesta forma d'autocontrol, herència dels nostres ancestres recents.

La sexualitat és avui dia omnipresent en la nostra societat. Hi ha una sobreexposició. Per vendre un cotxe s'usa l'erotisme, la pornografia és més accessible que mai, vivim en el temps en què es consagren drets i llibertats, i malgrat tot, en aquest mateix moment històric, manca un model de referència que sigui prou sa, tant, que molts de nosaltres ens trobem sense saber-ho, en el camp de la perenne batalla on combaten realitats versus expectatives. No tenir un model de referència sa, provoca que la sexualitat humana sigui un perfecte camp de conreu d'idees errònies i falsos mites. Per exemple, que "els homes sempre estan a punt", que "la sexualitat pertany als joves", i tants d'altres.

Arran d'això, es pensa que la sexualitat és quelcom natural, instintiu, que surt per sí sola. I és veritat. Aquest pensament és un dels dos costats de la moneda. Si creiem que la nostra sexuali-

tat és normal perquè ens surt així, no compartim sobre el tema perquè tenim un tabú per parlar de la nostra sexualitat, i si hi afegim la manca d'un model de referència que no sigui el porno, és molt fàcil al davant d'una dificultat passar de sentir-se normal a trobar-se anormal.

És a dir, que no hi ha una manera correcta o incorrecta d'entendre la sexualitat. Que cadascú faci el que vulgui respecte d'un mateix i dels altres. El que és segur, però, és que la sexualitat és un aspecte on estem tots abandonats. Com a éssers sexuals, tant en la hipotètica normalitat, com en la suposada anormalitat, estem bastant sols.

Aquestes idees que aquí he compartit tenen el propòsit de donar veu a un tema que ens concerneix a tots, sense excepció; en el principi del "t'ajudes", la intenció és que els que han llegit aquestes línies puguin reflexionar una estona sobre el fet de ser un ésser sexual entre éssers sexuals, i sobre el que implica pels temes abordats.

Una darrera idea. Parlar o reflexionar sobre aquesta argumentació candent, saber que ens afecta a tots, que també els sogres i els veïns ho fan, no ha de llevar-li gust o energia. En lloc de trivialitzar, saber que és un tema igualment molt íntim per a tothom, que cadascú té la seva història particular sobre la vivència de la sexualitat, i que moltes vegades no és fàcil, hauria de portar-nos, potser, a veure-ho d'una altra manera. 🐼

LA PATALETA

EL PES DE LES TRADICIONS

La Festa Major és tradició. I a nosaltres, els de Campins, ens agrada mantenir i fins i tot recuperar les tradicions.

La recuperació o la celebració d'actes tradicionals no sol comportar grans moviments econòmics ni altera significativament l'activitat habitual dels veïns. Més aviat són actes o fets que tenen un caire cultural, lligat a les feines i les festes del lloc i que s'hi apunta qui vol i qui li agrada. Sovint serveixen per recordar vells usos, vells costums, que ara es veuen originals i divertits. Sol passar també que no estiguin degudament documentades; vull dir que no és la lletra escrita qui manté aquests tipus d'activitats. El boca-orella entre les diferents generacions és qui les manté vives, i això ja va a missa, que diuen.

Amb el pas del temps hi ha tradicions que modifiquen la seva estructura, que es traslladen en el calendari; vaja, que s'adaptin

a les regles de la nova societat, intentant que les motivacions del canvi sempre siguin justificades i/o consensuades. Recordo, per exemple, un any que es va canviar el dia de l'Aplec de Sant Guillem. I és que va coincidir el **segon diumenge de maig** amb l'organització de la «Subida en cuesta al Montseny», que ens «incomunicava» durant unes hores el cap de setmana i hagués impedit la celebració com cal de l'aplec.

Tot plegat, que només volia fer constar el meu disgust pel canvi de la data tradicional de la nostra Festa Major d'aquest any 2019, que és **l'últim diumenge d'agost**, tal com consta en la publicació del Calendari dels Pagesos. 🐼

Instància entrada a l'ajuntament el dia 4 de setembre de 2019.

miquel barnola catarineu

SOPA DE LLETRES de L'ERIC

eric i daniel canosa

SOPA DE LLETRES DE L'ERIC

Nivell Expert: busca 13 paraules relacionades amb els cavalls. Amb les lletres que no facis servir, podràs llegir el títol de la pel·lícula de cavalls preferida de l'alcalde entrevistat en aquest número de la Mostela.

A	L	H	O	D	P	M	E	Q	F
I	U	E	X	O	A	L	L	E	S
R	I	U	L	M	Ç	X	R	Q	I
E	S	O	U	A	E	R	J	U	R
L	L	A	V	A	A	A	E	I	O
L	A	L	S	D	C	A	V	T	N
A	B	A	U	B	R	I	D	A	S
V	M	R	L	H	I	P	I	C	A
A	A	R	E	N	I	R	C	I	L
C	G	L	S	E	R	T	L	O	P

Nivell Bàsic: busca les 13 paraules relacionades amb els cavalls.

Brida, cavalleria, crinera, doma, equitació, ferradura,
gambals, hípica, polo, poltre, ronsal, sella, terçó

APPS PER GAUDIR A CAMPINS I ARREU

METEOCAT

jordi cortina

Sempre m'han agradat les APPs pràctiques de les quals se'n pot treure profit de seguida. En aquesta ocasió és justament el perfil d'aquest senzill i intuïtiu programari que pertany als serveis de la Generalitat de Catalunya. Amb aquesta petita APP podem compartir les dades de les diferents estacions meteorològiques oficials i fins i tot els radars de pluges tal com els veiem per la televisió als telenotícies.

Es tracta d'una aplicació molt local del temps meteorològic del territori, que ens facilita les dades actuals (2) del punt geogràfic allà on som com la temperatura actual (màxima i mínima del mateix dia), humitat relativa, velocitat / direcció del vent i una utilitat molt interessant, on rau el motiu per escollir aquesta APP, que és el radar meteorològic (3), amb el que podem seguir els fronts de núvols i les pluges per poder avançar-nos a saber on acaben de caure pluges, tempestes o pedregades, en funció del color dels núvols, que corren per la pantalla. Si cliquem "veure animació" ho podem veure com una pel·lícula del que acaba de passar i l'evolució cap a la nostra posició actual, marcada per un punt blau. Una altra interessant funcionalitat és la possibilitat de configurar alarmes d'avís de pluges per diferents localitats i rebre avisos de pluja segons intensitat o començament de pluja d'on vulguem.

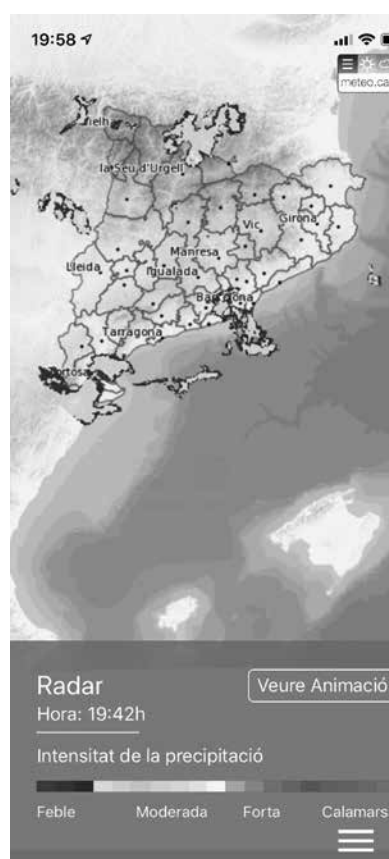
Una pràctica APP que espero que us agradi i ens faci la vida més fàcil, aprofitant recursos tècnics que ja existeixen i que des de ja fa un temps són a la nostra disposició gràcies a les institucions oficials que en són responsables del vetllat d'aquestes dades i de compartir-les amb els ciutadans. 🌧️

(1) PANTALLA D'INICI

(2) TEMPS EN DIRECTE

(3) RADAR PLUGES

(4) OPCIONS ALERTES

CONTES

ELS CONTES DE L'AVI MANEL

LA LLEGENDA DE LA BASSA DE CAMPINS

Ibra, de Campins

Et porto la cadira avi? – li va preguntar el Jordi al Manel.
– Gràcies, molt amable – va contestar aquest mentre caminava cap a la font.

El grup estava perfectament situat al voltant de l'avi, a qui miraven curiosos intentant endevinar de què aniria el conte que anava a explicar.

– Sabeu què? – els va preguntar l'avi.

– Queeeeeeeè? – van contestar a l'uníson els nens i nenes.

– Avui us explicaré un conte d'amor.

Un somriure murri es va dibuixar en els rostres de nens i nenes, sobretot entre els més grans.

– L'amor és el més bonic del món, petits! La vida mateixa és plena d'amor, o almenys ho hauria d'estar. Aquesta història me la va explicar el meu avi, que es deia Esteve. I va succeir aquí a prop – va assenyalar amb el dit índex de la mà dreta cap al front – allà dalt a la bassa d'aigua.

Cada dia, molt d'hora, un jove amic del meu avi Esteve baixava camí avall per treballar com a carreter a la fàbrica de ciment situada als afores del poble. Es deia Damià, no tenia família i vivia en una caseta a l'entrada del poble. En Damià era molt simpàtic i amable amb tothom. El meu avi solia anar a xerrar amb ell en caure la tarda, ja que a aquesta hora és quan pujava de treballar. Però un dia, precisament per Sant Joan, en Damià no va tornar. El meu avi es va cansar d'esperar i quan ja gairebé fosquejava se'n va anar cap a casa. Que estrany! – es va dir – què li haurà passat?. Així van anar passant els dies i d'en Damià no se'n sabia res, era com si se l'hagués empassat la terra.

Fins que un dia estant el meu avi Esteve passejant prop de la riera de Campins va veure un home baixant pel camí de la bassa i: oh sorpresa !! era en Damià.

Damià! – el va cridar mentre corria cap a ell fins a fondre's en una gran abraçada.

Esteve!! Quantes ganes tenia de veure't – li va dir el carreter.

Portes tres setmanes desaparegut – li va contestar el meu avi –. Em pots explicar què t'ha passat?

En Damià va trigar a respondre. Després de pensar-s'ho bé va dir: – Em promets que no li diràs a ningú res del que t'expliqui? – T'ho prometo – li va contestar el meu avi.

En Damià seriós va començar a explicar-li el que li havia passat: – Aquell dia vaig sortir a treballar com sempre, però com era d'hora vaig decidir fer una passejada i passar per la bassa per veure si les passades pluges l'havien omplert del tot. Estava mirant la bassa quan vaig observar estranyat unes petites llums blavoses a l'altre costat. Allà em dirigia quan vaig reliscar sobre la vora humida de l'aigua. Em vaig colpejar fort al cap i vaig perdre el coneixement. Al despertar i obrir els ulls vaig contemplar la cara de la dona més dolça i encantadora que veïés mai.

Una dona en aquella petita bassa? – preguntà l'Esteve.

No – va dir en Damià – la Llúcia no és una dona, la Llúcia és unaunasirena.

Podeu comprendre perfectament la cara que va posar el meu avi. No sabia què dir. Va pensar que el cop li havia afectat el cervell, i que tot allò era producte de les al·lucinacions.

No Esteve, et dic la veritat. Vaig conèixer a la dona més meravellosa del món. Em va dir que es deia Llúcia i que era una de les filles de Neptú, rei de la mar. Un cop al seu costat em va prendre de la mà i sense sentir cap por la vaig seguir a les profunditats de la bassa. No necessitava respirar. Vam anar baixant fins al fons. Allà hi ha un forat que condueix a un túnel llarg no gaire ample, il·luminat per petites llumetes a les parets. Vam nedar una bona estona fins arribar al mar just davant d'Arenys. Vam anar baixant entre roques i plantes meravelloses fins a una enorme cova enllumenada per mil estrelles de mar lluminoses. Dins hi havia el palau més bell del món. Les torres eren de corall vermell. Vaig conèixer als seus habitants que em van rebre amb alegres cants i danses. Allà vaig passar tot aquest temps, com en un somni del qual no vols despertar. Però un dia tot va canviar. El rei Neptú em va dir que hauria de triar entre viure en el seu món o en el meu. Doncs si seguia vivint allà baix acabaria convertint-me en sirènid, és a dir, en un tritó, amb la meitat del cos d'home i l'altra meitat de peix, i ja no podria tornar a terra mai més. Vaig decidir quedar-me però els vaig demanar que em deixessin tornar per poder acomiadar-me de la meva gent i del meu poble. No es va oposar i aquest matí em van escortar fins a la bassa.

L'endemà el meu avi Esteve el va acompanyar. En Damià es va acomiadar dels llocs que més li agradaven del seu poble i que ja no tornaria a veure. Va pujar fins a Santa Fe per gaudir per

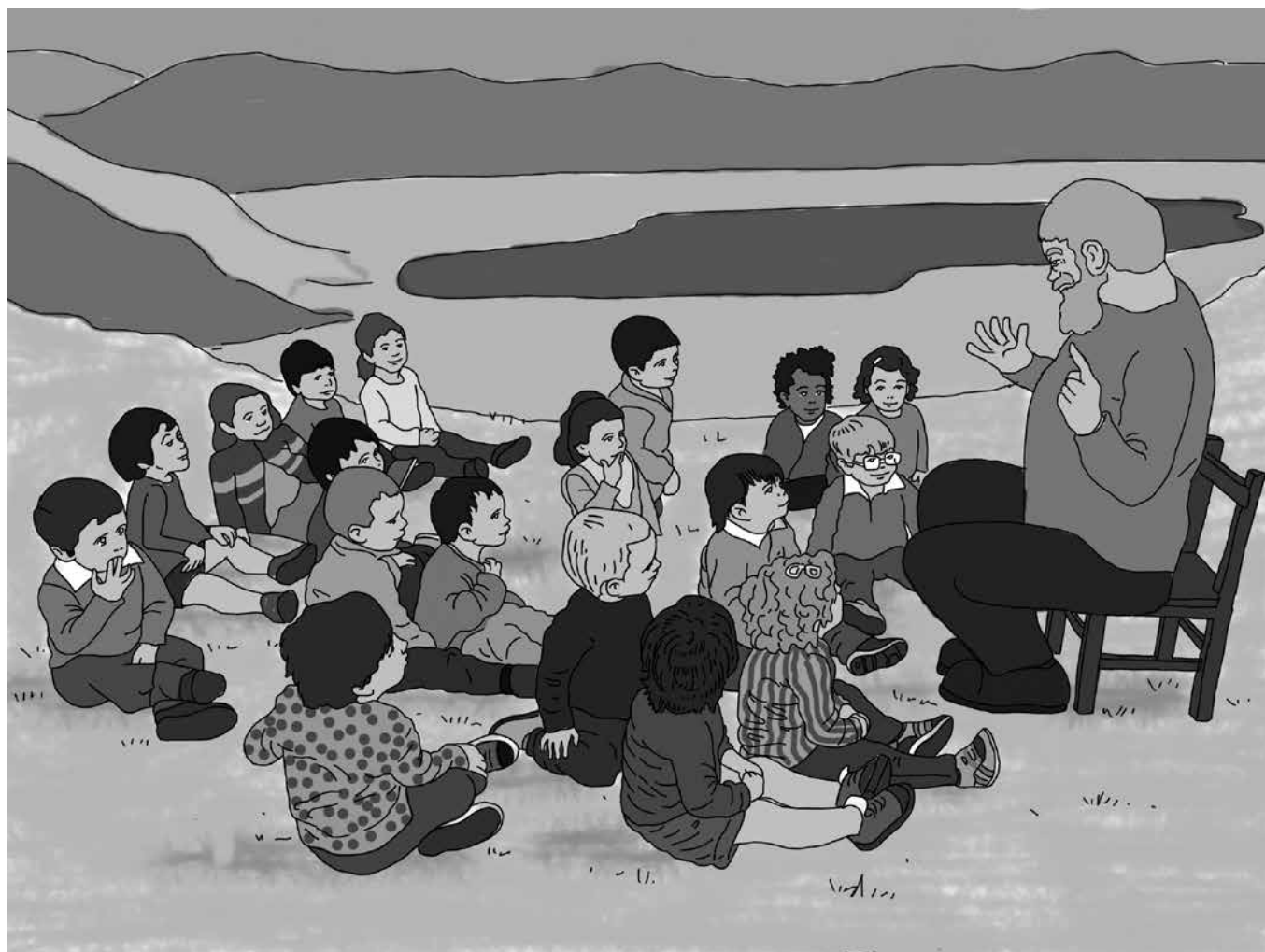
última vegada de les meravelloses vistes del seu Montseny. Després va caminar fins el santuari de Sant Guillem, bressol i origen del seu poble. Més tard va visitar la fàbrica de ciment on es va acomiadar dels seus companys i, finalment, va visitar la font de Montserrat, on va beure l'aigua fresca i pura que llavors rajava. Abraçava a tots els amics amb qui es trobava, sense que aquests sabessin molt bé perquè ho feia. Després va passar per la seva petita casa i va recollir els objectes que més volia i que li acompanyarien a la seva nova llar en el fons del mar. Al dia següent, a l'alba, després d'una llarga i emocionada abraçada amb el meu avi, va pujar pel camí fins a la bassa on l'esperava la Llúcia. El meu avi des de la riera el va acomiadar sacsejant un mocador blanc a la mà dreta. A en Damià ningú el va tornar a veure mai més. I encara que al meu avi li van preguntar mil vegades per ell, mai va explicar una sola paraula d'aquesta història, només a mi, el seu fill, poc abans de morir.

Diuen els campinencs que les nits de Sant Joan es veuen unes estranyes llums sobre la superfície de la bassa, i que, alguns juren

pels set mars, tornant de nit per aquell camí van veure una parella de sirenes nedar entre unes estranyes roques blavoses sobre l'aigua de la bassa de Campins.

Els aplaudiments van sonar més fort que mai. Per descomptat les preguntes s'amuntegaven al voltant de l'avi. Però era divendres i l'avi Manel estava cansat, també ell tenia ganes d'anar-se'n a casa. Bé nens, crec que els vostres pares podran respondre a totes aquestes preguntes. Bon cap de setmana a tots. Porteu-vos bé i ens veiem el dilluns d'acord? —Ohhhhhh— un murmur de decepció es va aixecar entre tots els nens i nenes. El cap de setmana seria molt llarg sense els contes de l'avi. Aquesta nit somiarien amb sirenes i amb el castell del rei Neptú. Ara era massa tard per anar, però demà, que no hi hauria escola, pujarien a la bassa de Campins. Segur que ells també veurien les llums blavoses i, perquè no? A en Damià i la Llúcia enllà, nedant junts.

Dedicat als Caminadors de Campins: Joan, Miquel, Montse, Neus, Toti i Marta. Companys i caçadors dels somnis amagats en els meravellosos racons d'aquest petit poble. 🐾

LLUÇ A LA BASCA

martí pey

INGREDIENTS:

Lluç peix gàdid Merluccius merluccius
Pèsols
Espàrrecs
Ous

PREPARACIÓ

Compteu amb dues o tres rodanxes de peix per comensal, depenent de si aquests "són de vida".
No llenceu el cap del gàdid. Feu-ne un fumet amb ell.
Bulli els pèsols. Poden ser congelats, tranquil·lament.

Un ou dur per persona, que després tallareu a llesques i afegireu a la cassola a última hora.

Adquiriu un pot o llauna d'espàrrecs que fendireu en tres o quatre porcions si són llargs.

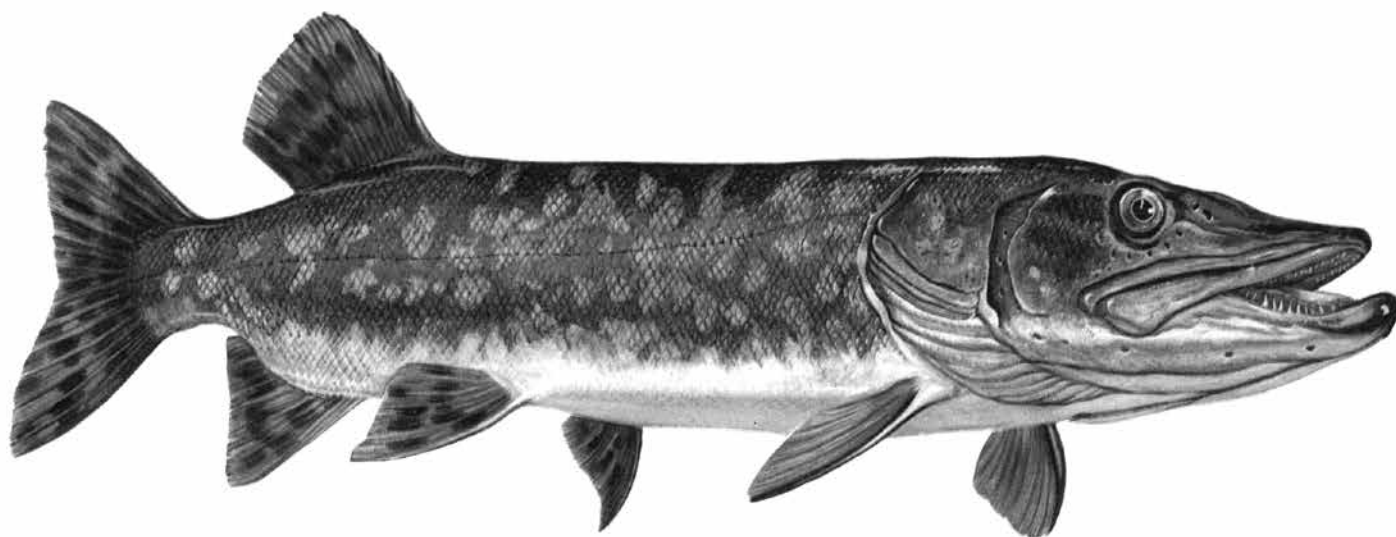
Tres turions d'esparguera per hoste seran suficients.

Saleu i enfarineu el peix. Poseu oli a la greixonera i fregiu els talls. No el deixeu fer massa, puix després continuarà la cocció. Volta, un parell de minuts i per l'altre costat igualment.

Afegiu els pèsols bullits. Els espàrrecs i el suc o aigua de la conserva. El fumet procedent dels caps del gàdid i la mica de carn aprofitable de la testa. No gaire. Just per cobrir el guisat.

Agregueu els trossos d'ou. Deixeu que faci cinc escassos minuts de xup-xup i a taula.

Si els invitats encara no han arribat, baixeu el foc al mínim i cobriu l'atuell amb una tapadora. No passarà res. Els recalcitrants que no respecten els horaris es lleparan els dits. Que hi suquin pa. 🍴

Regidors de l'Ajuntament de Campins durant l'acte de commemoració de l'onze de setembre.

Foto: carles puche

EDICIÓ: **ASSOCIACIÓ LA MOSTELA** Pl. de la Vila, s/n, Casal A. Tàpies - Campins
N.I.F. G65790750

JUNTA:

Carles Puche - President
Marta Martín - Secretària
Miquel Barnola - Tresorer
Jaume Vilà - Vocal
M del Carme Moré - Vocal

LA MOSTELA

no comparteix necessàriament les opinions expressades en
les col·laboracions signades pels seus autors.

CONSELL DE REDACCIÓ:

Marta Martín, M. del Carme Moré, Joan Lacruz, Joan López, Jaume Vilà, Andreu Tohá i Carles Puche.

COL-LABORADORS en AQUEST NÚMERO:

Martí Pey, Ajuntament Campins, Carles Puche, Jaume Vilà, Joan Antoja, Junts per Campins, Eric i Daniel Canosa, Jordi Cortina, Salvador Riera, Joan López, Glòria Fuentes, Toti Valls, Ibra de Campins, Escola l'Alzinar, Elisenda Mir, Martí Boada, Miquel Barnola, Irene Forza, el Local de Campins, Save Campins.

MAQUETACIÓ I DISSENY: Estudi Puche S.L.

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES LLORET

El © de les imatges i del text és propietat dels autors indicats en cada imatge i que signen els articles.

Els autors dels articles es fan responsables del seu contingut.

Si voleu contactar amb nosaltres adreceu-vos a esborranys@lamostela.cat

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda de cap manera sense el permís dels autors.

amb el suport de:

Ajuntament Campins

estudi puche sl

LES OLORS I ELS SABORS DEL BOSC

LES SERVES

salvador riera

Una de les fruites de bosc més apreciades pels que saben on són, són les serves. Ara a finals d'estiu i a començaments de la tardor, uns arbres caducifolis, les serveres (*Sorbus domestica*) (1), donen un fruit deliciós poc conegut donada la seva escassetat.

Les serveres creixen en boscos mixtes, poc assolellats i més aviat amb humitats elevades i poden arribar a assolir una alçada considerable. Enmig d'altres arbres, però, solen presentar un tronc de poc diàmetre en proporció a l'alçada que poden arribar a tenir i que pot sobrepassar els 10 metres.

El fruit recorda una pera petita (de la mida i forma similar a les conegudes peres de Sant Joan) i se solen presentar en forma de ramells que en la seva maduresa tenen un color rogenc.

Fins que són ben madures no cauen a terra i encara, a voltes, s'han de guardar en palla perquè acabin de madurar i així adquirir la dolçor i l'aroma que les caracteritza.

Hom les pot consumir en fresc, o bé se'n poden fer confitures.

Trinxades i macerades fermenten i, destil·lades en un alambí, donen un licor que en alguns indrets és prou apreciat.

Del mateix gènere *Sorbus* trobem altres arbres que donen fruits més petits i també en ramells, i que si no solen ser consumits pels humans, si ho són per altres espècies animals, especialment merles i sobretot tudons.

Ens referim a les moixeres: la moixera de guilla (*Sorbus aucuparia*) (2) i a la moixera de pastor (*Sorbus torminalis*) (3).

Aquestes moixeres, tampoc massa abundants pel maig-juny, que és la seva època habitual de floració, també fan unes flors blanques en corimbe aplanat, que, per cert, tenen una olor no pas massa agradable.

Els sorbus, contenen àcid màlic, pectines, sucres i vitamines, en particular la C.

Però un dels components més característics de les serves és l'àcid sòrbic, compost que té propietats antioxidants i que fins i tot se'n sintetitza per a usos industrials com a conservant amb el núm. E-200. També es fa servir la seva sal potàssica, aprofitant la sinèrgia que té amb el benzoat sòdic, en conserves aquoses poc concentrades on es podrien produir floridures per fongs i llevats..

La seva olor i el seu gust li vénen donats per la presència d'alcohols, aldehids, lactones i èsters, entre els que destaca el propionat de geranil.

Com a curiositat col·lateral de les propietats organolèptiques del fruit, es pot remarcar que la fusta de l'arbre, compacta i gens estel·losa, es feia servir per fer els socons de tallar de les carnisseries i peixateries, abans de l'arribada dels materials sintètics com són ara determinats derivats del tefló.

Topònims i cognoms com Cervera, prou freqüents al nostre territori, podrien provenir del fet que l'entorn era un país amb abundància de cérvols, tot i que hi ha estudiosos que asseguren que podrien també derivar de la cal·ligrafia no normativa del vegetal que ens ocupa.

Ara, quan sortim amb el cistell d'anar a caçar bolets, deixem un raconet per si tenim la sort de poder collir unes quantes serves.... 🍓

1

2

3

MÉS PA QUE FORMATGE

joan lópez

foto: j. lópez

FONT D'ALUIA

La Font d'Aluia s'amaga en un sotet frondós que s'obre entre Can Joanic i Can Plana. És una font obrada, a l'estil de la Font de Montserrat, i l'indret, ombrejat per un til·ler, convidaria a berenar-hi les tardes d'estiu, com en els temps de la Belle Époque. Però la font està seca i abandonada de fa molts lustres. Té una inscripció mig tapada per una pasterada de ciment que van afegir-hi posteriorment, per collar-hi un broc nou. S'hi llegeix: " Fuente de l'Ulla, propiedad de Blanca ...(pasterada de ciment)..clara". I un any parcialment malmès, acabat en 91. Si reconstruïm el text, semblaria que la font va ser construïda el 1891 per Blanca Soler de las Casas i Carles Serra-clara, amos de Can Pitarra.

Cap als anys quaranta del segle XX, la font i el sot van ser adquirits per en Rafael Patxot, que també havia comprat Can Guilla. Llavors, al Sot d'Aluia hi havia dret de pas, però el nou amo no volia que la gent passés pel mig de la finca. Tractà de negociar amb l'Ajuntament però no es van posar d'acord, i en Patxot acabaria marxant a Mosqueroles, on va fer erigir l'actual Torre Mariona.

L'etimologia d'Aluia o l'Ulla és un misteri, i a més no està clara la forma correcta d'escriure el nom, perquè apareix de maneres ben diverses en la documentació consultada. Hi ha un nom semblant a Mojà, i algun erudit local relaciona el topònim amb un tipus de mala herba.